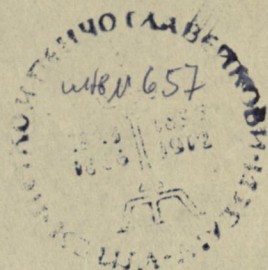

страна, суверенността на Славейкова нѣма нищо общо съ аскетизма на Нитче! / Проф. Казанджиевъ, Литературенъ гласъ, споменатия брой. /

Богъ, начало на всѣко начало и край на всѣкой край, създава битието - създава всѣка тварь и последенъ човѣка. Въ сѣщность не създава, а самъ се превръща въ битие. Отъ небитие става битие. Отъ Богъ-чстава свѣтъ. Отъ Творецъ - творение.

И съ човѣка тѣй слови
Той своето битие по спрѣ;
че въ туй което оживи -
во човѣка - Богъ умрѣ.

Животътъ - цѣлото битие и човѣкътъ - това е Богъ мъртавъ. А смъртта на нѣщата - тѣхното изчезване - това е раждането на Бога: мъртвиятъ Богъ отново оживява - битието се превръща пакъ въ небитие, отъ което е станало. А небитието пакъ създава битието - т.е. превръща се /въ битие. И така животътъ става неунищожимъ, защото това което го унищожава - смъртта - го ражда. /По-късно ще видимъ кога ще престане това превръщане, защото то е само едно несвършенство на битието - "на"недотврреното"отъ Твореца битие, което "Сврѣхчовѣкътъ" ще дотвори". /

роди се всичко на свѣта -
и всичко пакъ въ уреченъ часъ

отново ще се върне въ менъ, -
да се приготви, като плодъ
въ недрата земни, за животъ
отъ волята ми отреденъ.

Впрочемъ, смъртъ има само за този, който живѣе въ падкула на личното, отдѣлно отъ цѣлото - чието съзнание е все цѣло потопено въ отдѣлността, който живѣе само за себе си, - за този безсмислено що висне като плодъ крепенъ на крехкото дърво на клоня - и всѣкой лѣхъ отъ тамо го отроня.

Но тоя който въ свѣта освети
съ живота си човѣшкия животъ
и преведе го презъ последний бродъ
отъ мигъ къмъ вѣчностъ - на животъ отъ клоня
той въ бездната на нищото не се отроня.

Който живѣе за другитѣ - съзнавайки се въ тѣхъ, изчезвайки като отдѣлностъ, той ще остане въ ~~бъбмб~~ живота.

Следъ тази чисто Славейковска космогония се редятъ тритѣ господствуващи - въ историята и сега - религиозно-философски ~~свѣтогледа~~ свѣтогледа:

Платонизъмъ